

единъ отъ жглитѣ на стаята, изъ дрипи и парцали се обажда дѣтски гласъ. Той е жаленъ, съкрушава сърдцето и изтрѣгва въздишки. Това е малкото, родило се прѣди мѣсецъ дѣтенце.

То иска да бозае, но майката е слаба, гладна! . . . А бащата е уволненъ отъ господаря му . . .

Стѣмни се. Звъздитѣ се показаха на небосвода. Вѣтърътъ още съ по-голѣма яростъ свирѣше. Снѣгътъ прѣстана да вали, но силно скрибуцаше подъ краката на минувачитѣ.

Бащата подпрѣ глава на рѣцѣ и дълбоко се замисли. Майката се опита да нахрани бозайничето, но то все плачеше . . .

Боянчо и Борисъ бѣха легнали гладни. Тѣ стояха още будни, не смѣха да се оплачатъ.

— Бате, каза по-малкото братче — Борисчо, на̀ли тая нощъ се *роди Христосъ*?

— Да, тая нощъ

— Въ пещера тѣмна и студена, като нашата стая, се роди Той Така ли? . . . Учителътъ ни каза това. Майка му го положила въ слама, за люлка ималъ яслитѣ. И Той е билъ сиромашъ като насъ

Бащата чу разговора на двѣтѣ си дѣчица. Дигна глава и като хвърли погледъ къмъ постелката, гдѣто се бѣха згушили, каза:

— Дѣца, *Христосъ* най-добрѣ разбираше живота на бѣднитѣ. Ето защо учеше *любовъ* и *равенство* между хората. Той обичаше всички, а най-много дѣцата. Богатитѣ учеше да помагатъ на бѣднитѣ, да живѣятъ съ тѣхъ като братя. Той казваше, че оня, що има двѣ ризи, да даде едната на този, що нѣма . . . И хората го слушаха, вѣрваха Го и вършеха онова, що Ги